

ĢENERĀLADVOKĀTA PEDRO KRUSA VILJALONA
[*PEDRO CRUZ VILLALÓN*] SECINĀJUMI,
sniegti 2011. gada 1. martā¹

Satura rādītājs

I	—	Atbilstošās tiesību normas.....	I - 7157
	A	— Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija (turpmāk tekstā — “ECPAK”)	I - 7157
	B	— Savienības tiesības	I - 7158
	C	— Valsts tiesības	I - 7170
II	—	Fakti	I - 7162
III	—	Uzdotie jautājumi	I - 7163
IV	—	Tiesvedība Tiesā	I - 7163
V	—	Argumenti	I - 7164
VI	—	Izvērtējums	I - 7165
	A	— Ievada apsvērumi	I - 7165
	B	— Direktīvas 2005/85/EK likumība: direktīvas 39. pants attiecībā pret ESPH 47. pantu	I - 7167
	C	— Direktīvas 39. panta darbības jomas interpretācija saistībā ar Luksemburgas 2006. gada 5. maija likuma 20. panta 5. punktu	I - 7170
VII	—	Secinājumi	I - 7174

1 — Oriģinālvaloda — spāņu.

1. Eiropas Savienības Pamattiesību hartas stāšanās spēkā, piešķirot tai primāro tiesību akta statusu, ir palielinājusi nepieciešamību paātrināt Savienības tiesību kategoriju un principu pielāgošanu tām prasībām, kuras saistītas ar pamattiesību asimilēšanos, kas ir noteicošais elements Kopienu tiesību likumībai.

I — Atbilstošās tiesību normas

A — *Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija (turpmāk tekstā — “ECPAK”)*

2. Šī lieta sniedz labu iespēju integrētā veidā paraudzīties uz dažādām pozitīvo tiesību izpausmēm, kuras Savienības un dalībvalstu līmenī (kā arī noteiktu starptautisko instrumentu jomā) atbilst pamattiesībām, šajā gadījumā – tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību. Šis izpausmes, neskatoties uz to definīciju formālo dažādību, saturiski var tikt uzvertas kā tāda procesa sasteigts rezultāts, kurā viena otrai seko dažādas precizēšanas (konkretizācijas) stadijas dažādos līmeņos un relatīvi autonomās normatīvās instancēs. Tādējādi mums ir darīšana ar jomu, kurā Savienības tiesību integrējošais raksturs kļūst īpaši jutīgs, līdz ar to radot nepieciešamību strukturētā un sistemātiskā veidā saskaņot dažādos tiesību aktus, kuri likumīgi attiecas uz vienas jomas sakārtošanu².

3. 6. panta 1. punktā paredzēts:

“Ikvienam ir tiesības, nosakot savu civilo tiesību un pienākumu vai jebkuras viņam izvirzītās apsūdzības pamatotību krimināllietā, uz taisnīgu un atklātu lietas izskatīšanu saprātīgos termiņos neatkarīgā un objektīvā ar likumu izveidotā tiesā. [...]”

4. Atbilstoši 13. pantam:

“Ikvienam, kura tiesības un brīvības, kas noteiktas šajā Konvencijā, tiek pārkāptas, ir efektīvas aizsardzības nodrošinājums valsts institūcijās, neskatoties uz to, ka pārkāpumu ir izdarījušas personas, pildot dienesta pienākumus.”

2 — Interese par šo jautājumu ir izraisījusi plašas debātes tiesu aprindās, uz ko norāda jau daži veiktie pētījumi šajā sakarā. Piemēram, Rolla, G., “La Carta de Derechos Fundamentales de la Unión Europea y el Convenio Europeo de Derechos Humanos: Su contribución a la formación de una jurisdicción constitucional de los derechos y libertades”, *Revista Europea de Derechos Fundamentales*, Nr. 15 (2010), 15.–39. lpp.; Genevois, B., “La Convention européenne des droits de l’homme et la Charte des droits fondamentaux de l’Union européenne: complémentarité ou concurrence?”, *Revue Française de Droit Administratif*, Nr. 3 (2010), 437.–444. lpp.; García Roca, F. J. un Fernández Sánchez, P. A. (koord.), *Integración europea a través de derechos fundamentales: de un sistema binario a otro integrado*, Madrid: Centro de Estudios Políticos y Constitucionales, 2009.

B — *Savienības tiesības*

5. Eiropas Savienības Pamattiesību hartas
47. pantā noteikts:

“Ikvienai personai, kuras tiesības un brīvības, kas garantētas Savienības tiesībās, tikušas pārkāptas, ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, ievērojot nosacījumus, kuri paredzēti šajā pantā.

Ikvienai personai ir tiesības uz taisnīgu, atklātu un laikus veiktu lietas izskatīšanu neatkarīgā un objektīvā, tiesību aktos noteiktā tiesā. Ikvienai personai ir iespējas saņemt konsultāciju, aizstāvību un pārstāvību. [..]”

6. Padomes 2005. gada 1. decembra Direktīvas 2005/85/EK preambulas 11. un 27. apsvērumā noteikts³:

“(11) Tas ir gan dalībvalstu, gan patvēruma meklētāju interesēs, lai lēmumus par patvēruma pieteikumiem pieņemtu cik drīz vien iespējams. To, kā organizēt patvēruma pieteikumu izskatīšanu, būtu

jāatstāj dalībvalstu ziņā, lai tās saskaņā ar savām valsts vajadzībām varētu noteikt jebkura pieteikuma izskatīšanas prioritāti vai to paātrināt, ņemot vērā šajā direktīvā ietvertos standartus.

[..]

(27) Tas atspoguļo Kopienas tiesību pamatprincipu, ka uz lēmumiem par patvēruma pieteikumiem un bēgļa statusa atņemšanu attiecinā efektīvu tiesisko aizsardzību tiesā vai tribunālā Līguma 234. panta nozīmē. Tiesiskās aizsardzības efektivitāte, arī attiecībā uz būtisko faktu izskatīšanu, ir atkarīga no katras dalībvalsts administratīvās un tiesu sistēmas kopumā.”

7. Saskaņā ar Direktīvas 2005/85/EK 23. pantu:

“1. Dalībvalstis izskata patvēruma pieteikumus izvērtēšanas procedūrā saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas izklāstītas II nodaļā.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka šāda procedūra tiek pabeigta cik ātri vien iespējams, neskarot atbilstīgu un pilnīgu izvērtēšanu.

3 — Direktīva par minimāliem standartiem attiecībā uz dalībvalstu procedūrām, ar kurām piešķir un atņem bēgļa statusu (OV L 326, 13. lpp.).

Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumā, ja lēmumu nevar pieņemt sešu mēnešu laikā, konkrētais meklētājs tiek vai nu:

a) informēts par aizkavēšanos, vai

b) pēc sava pieprasījuma saņem informāciju par termiņu, kurā jāsaņem lēmums par viņa pieteikumu. Šāda informācija neuzliek dalībvalstij pienākumu pret konkrēto meklētāju pieņemt lēmumu šajā termiņā.

3. Dalībvalstis var noteikt prioritātes vai pārtraukt jebkuru izvērtēšanu saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas minētas II nodaļā, tostarp tajos gadījumos, kad pieteikums ir atbilstīgi pamatots vai ja meklētājs ir ar īpašām vajadzībām.

4. Dalībvalstis var arī noteikt, ka izvērtēšanas procedūra saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas minētas II nodaļā, tiek noteikta kā prioritāte vai pārtraukta, ja:

[..]

b) meklētājs nepārprotami nevar tikt kvalificēts kā bēglis vai viņam nevar piešķirt bēgļa statusu dalībvalstī saskaņā ar Direktīvu 2004/83/EK; vai

c) patvēruma pieteikums tiek uzskatīts par nepamatotu, jo:

i) meklētājs ir no drošas izcelsmes valsts 29., 30. un 31. panta nozīmē, vai

ii) valsts, kas nav dalībvalsts, tiek uzskatīta par drošu trešo valsti attiecībā uz meklētāju, neskarot 28. panta 1. punktu; vai

d) meklētājs ir maldinājis iestādes, iesniedzot nepatiesu informāciju vai dokumentus vai neiesniedzot atbilstīgu informāciju vai dokumentus saistībā ar savu identitāti un/vai valstspiederību, kas varētu negatīvi ietekmēt lēmumu [...]

[..].”

8. Direktīvas 2005/85/EK 39. pantā noteikts:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka patvēruma meklētājiem ir tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību tiesā vai tribunālā saistībā ar:

a) pieņemto lēmumu par to patvēruma pieteikumu, ietverot lēmumu:

i) uzskatīt pieteikumu par nepieņemamu saskaņā ar 25. panta 2. punktu;

- ii) kas pieņemts dalībvalsts robežu vai tranzīta zonā, kā tas norādīts 35. panta 1. punktā;
- iii) neveikt izvērtēšanu saskaņā ar 36. pantu;
- b) atteikumu atsākt pieteikuma izvērtēšanu pēc tās pārtraukšanas saskaņā ar 19. un 20. pantu;
- c) lēmumu neturpināt turpmāka pieteikuma izvērtēšanu saskaņā ar 32. un 34. pantu;
- d) lēmumu atteikt iecelošanu saskaņā ar procedūrām, kas paredzētas, ievērojot 35. panta 2. punktu;
- e) bēgļa statusa atņemšanas lēmumu saskaņā ar 38. pantu.
- [..]”
- [..]
- “1) Ministrs lemj par starptautiskās aizsardzības prasības pamatotību, pieņemot motivētu lēmumu, kurš tiek rakstiski paziņots prasītājam. Noraidoša lēmuma gadījumā spriedumā jābūt ietvertai informācijai par [lēmuma] pārsūdzēšanas tiesībām [..]. Saskaņā ar grozītā 1972. gada 28. marta likuma noteikumiem ministra noraidošs lēmums nozīmē rīkojumu pamest valsts teritoriju [..].
- 3) Pret lēmumu par starptautiskās aizsardzības prasības noraidīšanu ir iesniedzama pārskatīšanas prasība *Tribunal administratif* [Administratīvajā tribunālā]. Pret rīkojumu pamest valsts teritoriju *Tribunal administratif* ir iesniedzama prasība par lēmuma atcelšanu. Abām prasībām ir jābūt viena pieteikuma priekšmetam, un atsevišķas prasības var tikt noraidītas kā nepieņemamas. Prasības ir iesniedzamas mēneša laikā no lēmuma paziņošanas dienas. Pārsūdzības termiņš un savlaicīgi iesniegta pārsūdzība aptur lēmuma izpildi. [..]

C — Valsts tiesības

9. Luksemburgas 2006. gada 5. maija Likuma par patvēruma tiesībām un papildu aizsardzības veidiem⁴ 19. pantā ir noteikts, ka:

⁴ — 2006. gada 9. maija *Mémorial A* Nr. 78, grozīts ar 2007. gada 17. jūlija likumu (*Mémorial A* Nr. 121) un 2008. gada 29. augusta likumu (*Mémorial A* Nr. 138).

4) Pret *Tribunal administratif* lēmumiem var iesniegt apelācijas sūdzību *Cour administrative* [Administratīvajā tiesā], kura ir kompetenta atcelt iepriekšējos lēmumus. Apelācijas sūdzība jāiesniedz mēneša laikā no lēmuma paziņošanas dienas [..]. Apelācijas termiņš un savlaicīgi iesniegta apelācijas sūdzība aptur lēmuma izpildi [..].”

10. Savukārt likuma 20. pantā ir noteikts, ka:

“1) Ministrs var izskatīt starptautiskās aizsardzības prasību paātrinātā procedūrā šādos gadījumos:

[..]

b) ja ir skaidri redzams, ka pieteikuma iesniedzējs neatbilst noteiktajām prasībām, lai pieprasītu statusu, ko piešķir starptautiskā aizsardzība;

[..]

d) ja pieteikuma iesniedzējs ir maldinājis iestādes, iesniedzot nepatiesu informāciju vai dokumentus vai nesniedzot informāciju vai dokumentus saistībā ar savu identitāti vai valstspiederību, kas varētu negatīvi ietekmēt lēmumu;

[..]

2) Ministrs pieņem lēmumu, vēlākais, divu mēnešu laikā, skaitot no dienas, kad tiek konstatēts, ka uz pieteikuma iesniedzēju attiecas viens no 1) punktā minētajiem nosacījumiem. Ministrs pieņem motivētu lēmumu, kurš tiek rakstiski paziņots pieteikuma iesniedzējam.

Noraidoša lēmuma gadījumā lēmumā jābūt ietvertai informācijai par [lēmuma] pārsūdzēšanas tiesībām. Saskaņā ar 1972. gada 28. marta grozītā likuma noteikumiem ministra noraidošs lēmums nozīmē rikojumu pamest valsts teritoriju [..].

[..]

4) Pret paātrinātas procedūras ietvaros pieņemtiem lēmumiem par starptautiskās aizsardzības pieteikuma noraidīšanu ir iesniedzama pārskatīšanas prasība *Tribunal administratif*. Pret rikojumu pamest valsts teritoriju *Tribunal administratif* ir iesniedzama prasība par lēmuma atcelšanu. Abām prasībām ir jābūt viena pieteikuma priekšmetam, un atsevišķas prasības var tikt noraidītas kā nepieņemamas. Prasība jāiesniedz 15 dienu laikā no lēmuma paziņošanas dienas. *Tribunal administratif* pieņem lēmumu divu mēnešu laikā pēc prasības saņemšanas. [..] Pārsūdzības termiņš un savlaicīgi iesniegta pārsūdzība aptur lēmuma izpildi. *Tribunal administratif* lēmumi nevar tikt pārsūdzēti apelācijas kārtībā.

5) Ministra lēmums, ar ko izvērtē starptautiskās aizsardzības pieteikumu paātrinātā procedūrā, nav pārsūdzams.”

II — Fakti

11. 2009. gada 19. augustā Mauritānijas pilsonis Samba Diufs [*Samba Diouf*] *Ministère des Affaires étrangères et de l'Immigration* [Luksemburgas Lielhercogistes Ārlietu un imigrācijas ministrijas] kompetentajā dienestā iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu, pamatojoties uz grozīto 2006. gada 5. maija Likumu par patvēruma tiesībām un papildu aizsardzības veidiem (turpmāk tekstā — “2006. gada likums”). Viņš apgalvoja, ka ir pametis Mauritāniju, bēgdams no verdzības un vēlēdamies apmesties uz dzīvi Eiropā, lai dzīvotu labākos apstākļos un nodibinātu ģimeni, un baidīdamies, ka viņa bijušais darba devējs, kuram viņš ir nozādzis EUR 3000, lai nokļūtu Eiropā, varētu viņu meklēt, lai nogalinātu.

12. Ar 2009. gada 18. novembra lēmumu *ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration* [darba, nodarbinātības un imigrācijas ministrs], pamatojoties uz 2006. gada likuma 20. panta b) un d) punktu, noraidīja Sambas Diufa pieteikumu, jo, pirmkārt, pieprasījuma iesniedzējs bija iesniedzis viltotu pasi, tādējādi maldinot iestādes, un, otrkārt, pieprasījuma iemesli bija ekonomiska rakstura un neatbilda starptautiskās aizsardzības piešķiršanas kritērijiem.

13. 18. novembra lēmums tika pieņemts pārātrinātās procedūras ietvaros un nozīmēja rīkojumu pamest valsts teritoriju.

14. Samba Diufs apstrīdēja šo lēmumu Luksemburgas *Tribunal administratif*, pieprasot 1) atcelt lēmumu, saskaņā ar kuru viņa pieteikums tika izskatīts paātrinātā procedūrā; 2) grozīt vai atcelt lēmumu, ar kuru tiek noraidīts viņa starptautiskās aizsardzības pieteikums, un 3) atcelt rīkojumu pamest valsts teritoriju.

15. *Tribunal administratif* uzskata, ka 2006. gada likuma 20. panta 5. punkts raisa šaubas par Direktīvas 2005/85/EK 39. panta interpretāciju saistībā ar tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību, jo tas neļauj pārsūdzēt lēmumu, saskaņā ar kuru starptautiskās aizsardzības pieteikuma pamatotību izskata paātrinātā procedūrā.

16. *Tribunal administratif* norāda, ka lēmumam par pieteikuma izskatīšanu paātrinātā procedūrā ir būtiska ietekme uz pieteikuma iesniedzēju, jo šāda procedūra, no vienas puses, likumā noteikto mēneša termiņu, kādā iesniedzama pārsūdzība, samazina līdz 15 dienām, un, no otras puses, tiesu instances šajā tiesā samazina no divām uz vienu.

17. Uzskatot, ka 2006. gada likums nepieļauj pat to, ka lēmums par paātrinātas procedūras piemērošanu varētu tikt netieši apstrīdēts kā daļa no eventuālās pārsūdzības par spriedumu, kas taisīts pamata lietā, jo, pēc *Tribunal administratif* domām, likumdevēja griba ir bijusi to izslēgt, *Tribunal administratif* uzdod šādus prejudiciālus jautājumus.

tiesībām un papildu aizsardzības veidiem 20. panta 5. punktu ir ieviests Luksemburgas Lielhercogistē, un kuru piemērojot patvēruma meklētājs nevar pārsūdzēt tiesā administratīvās iestādes lēmumu izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikuma pamatotību paātrinātā procedūrā?”

III — Uzdotie jautājumi

18. “Vai Direktīvas 2005/85/EK 39. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāds valsts regulējums, kāds ar grozītā 2006. gada 5. maija Likuma par patvēruma tiesībām un papildu aizsardzības veidiem 20. panta 5. punktu ir ieviests Luksemburgas Lielhercogistē, kuru piemērojot patvēruma meklētājs nevar pārsūdzēt tiesā administratīvās iestādes lēmumu izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikuma pamatotību paātrinātā procedūrā?”

Ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir noraidoša, vai vispārējais efektīvas tiesību aizsardzības princips attiecībā uz Kopienu tiesībām, kura pamatā ir 1950. gada 4. novembra Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. un 13. pants, ir interpretējams tādējādi, ka tam ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, kāds ar grozītā 2006. gada 5. maija Likuma par patvēruma

IV — Tiesvedība Tiesā

19. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesas kancelejā reģistrēts 2010. gada 5. februārī.

20. Savus apsvērumus iesniedza Samba Diufs, Komisija, Luksemburgas Lielhercogistes, Vācijas Federatīvās Republikas, Nīderlandes Karalistes un Grieķijas Republikas valdības.

21. 2011. gada 19. janvāra tiesas sēdē mutvārdu apsvērumus sniedza Samba Diufs, Luksemburgas valdības un Komisijas pārstāvji.

V — Argumenti

22. Samba Diufs uzskata, ka Direktīvas 2005/85/EK 39. pants noteic, ka dalībvalstis nodrošina tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību ne tikai attiecībā uz lēmumu, kas pieņemts par patvēruma pieteikumu pēc būtības, bet arī attiecībā uz lēmumu par pieteikuma izskatīšanu paātrinātā procedūrā, it īpaši, ja šis lēmums, kā tas ir šajā gadījumā, pamatojas uz iemesliem, kuri skar pieteikuma pamatotību. Viņš tāpat kā *Tribunal administratif* uzskata, ka Luksemburgas tiesiskais regulējums arī nepieļauj pārsūdzēt spriedumu par paātrinātās procedūras piemērošanu kā daļu no pārsūdzības prasības, kas celta pret lēmumu pēc būtības, jo būtiskie iemesli, kas ir pamatā šā lēmuma pieņemšanai, katrā ziņā netiek izvērtēti.

23. Tomēr Samba Diufs norāda, ka, pat pieņemot, ka *Tribunal administratif*, lemjot par patvēruma pieteikuma noraidīšanu, varētu izskatīt lēmumu par pieteikuma izskatīšanu paātrinātā procedūrā, tas nozīmētu nepieļaujamu vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, jo pretēji likumā noteiktajam mēnesim, kura laikā iespējams pārsūdzēt

parastās procedūras ietvaros pieņemtu lēmumu, termiņš tāda lēmuma pārsūdzēšanai, kas pieņemts paātrinātā procedūrā, ir 15 dienas. Turklāt šajā otrajā gadījumā nav otrās tiesu instances.

24. Luksemburgas Lielhercogistes, Vācijas Federatīvās Republikas, Nīderlandes Karalistes un Grieķijas Republikas valdības, kā arī Komisija bija vienisprātis, ka uz uzdotajiem jautājumiem jāatbild noliedzoši.

25. Būtībā tās visas uzskata, ka Direktīva 2005/85/EK jāsaprot tādējādi, ka tajā noteiktās efektīvas tiesību aizsardzības priekšmets var būt tikai gala lēmums par starptautiskās aizsardzības pieteikumu, nevis lēmums, saskaņā ar kuru šo pieteikumu izskata paātrinātā kārtā, neizslēdzot, ka, lemjot par gala lēmumu, tiesā var tikt pārskatīti jebkuri sagatavošanās posmā pieņemtie lēmumi. Šāda interpretācija arī pilnībā atbilstu ECPAK 6. un 13. pantam.

26. Attiecībā uz iespējamo pārkāpumu, konkrētāk, uz ECPAK 13. panta prasību pārkāpumu, Luksemburgas valdība uzskata, ka arī saskaņā ar Strasbūras tiesas judikatūru tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību vienmēr attiecas uz tiesībām, ko aizsargā konvencija, ar ko

nav jāsaprot, ka konvencija, pamatojoties uz tās 13. pantu, aizsargā tiesības uz patvēruma pieprasījuma izskatīšanu īpašā procedūrā.

aizsardzības pieteikums tiek izskatīts paātrinātā procedūrā.

27. Attiecībā uz atšķirībām starp parasto un paātrināto procedūru, aplūkojot tās no pārsūdzības termiņu un vienas vai divu tiesu instanču perspektīvas, iesaistīto valstu valdības un Komisija norāda, ka nepieciešamais minimums, lai varētu tikt uzskatīts par ievērotu efektīvas tiesību aizsardzības princips, ir vienas instances tiesas spriedums, tāpat arī 15 dienu termiņš, ja ir ņemti vērā un izvērtēti visi lietas apstākļi, nenozīmē minētā principa pārkāpumu, vienalga, vai skatām to Strasbūras tiesas vai pašas Tiesas judikatūras kontekstā.

A — Ievada apsvērumi

29. Manuprāt, konteksts, kurā formāli tiek uzdots jautājums, rada vajadzību pēc ievada apsvēruma. Iesniedzējtiesa savu jautājumu ir formulējusi divos dažādos jautājumos, no kuriem otrais tiek uzdots tikai gadījumā, ja atbilde uz pirmo būtu noliedzīga, tas ir, tiek pieņemts, ka Direktīva 2005/85/EK pieļauj Luksemburgas likumu. Savā otrajā jautājumā iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai, apstiprinoties atbilstībai Savienības atvasināto tiesību un valsts tiesību aktu starpā, šie valsts tiesību akti tomēr būtu varējuši pārkāpt Savienības primāro tiesību aktus un, konkrētāk, tos, kuros ietverti ECPAK 6. un 13. panta noteikumi.

VI — Izvērtējums

28. Kā jau esmu norādījis, Luksemburgas Lielhercogistes *Tribunal administratif*, uzdodot Tiesai divus prejudiciālus jautājumus, būtībā jautā, vai Direktīvas 2005/85/EK 39. pants vai, ja ne tas, tad vispārīgais princips par tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību, kura pamatā ir ECPAK 6. un 13. pants, pieļauj tādu valsts regulējumu, kurā nav paredzētas tiesības pārsūdzēt administratīvu lēmumu, saskaņā ar kuru starptautiskās

30. Ir skaidrs, ka hipotētiski, kā jau es iepriekš minēju, pārliecinoties par atvasināto tiesību un valsts tiesību savstarpējo atbilstību, rezultāts ir tāds, ka, no šādas perspektīvas raugoties, nevar apstrīdēt valsts tiesības, vienlaicīgi un neizbēgami neapstrīdot arī atvasināto tiesību likumību.

31. Šajā gadījumā apstrīdētais atvasināto tiesību noteikums ir Direktīvas 2005/85/EK 39. pants, kurā ir noteiktas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un kuru transponē valsts tiesību aktos. Pieņemot, ka direktīva ir tikusi pareizi transponēta valsts tiesību sistēmā, tas, mazākais, nozīmētu garantiju uz efektīvu tiesību aizsardzību, ko paredz pašas direktīvas 39. pants. Tādējādi, ja tomēr mēs vēlamies piešķirt kādu patstāvīgu nozīmi otrajam jautājumam, valsts regulējums būtu jāpretnostata Savienības atvasināto tiesību aktam, kas būtībā liek apstrīdēt to, vai atvasināto tiesību noteikums nodrošina tiesību aizsardzību, un tieši tam loģiski būtu jāklūst par mūsu atbildes sākumpunktu. Bet pirms tam būtu plašāk jāiztirzā nostāja, kuru es nupat izklāstīju.

32. Šādā nozīmē šķiet skaidrs, ka Savienības tiesībās paredzēto efektīvas tiesību aizsardzības tiesību saturs un iedarbība neatšķiras atkarībā no tā, kādā Kopienas tiesību aktā vai principā tās ir ietvertas. Tādējādi jautājums nav par to, vai Direktīvas 2005/85/EK 39. pantā noteiktās tiesības uz tiesību aizsardzību patvēruma jomā nepieļauj kādu valsts tiesību aktu vai arī tam pretrunā ir Savienības tiesības uz tiesību aizsardzību šajā pat jomā minētās direktīvas preambulas 27. apsvēruma formulējumā kā "Kopienas tiesību pamatprincipu" atspoguļojums, kas pamatojas uz Romas konvenciju. Ja tā būtu, mums būtu darišana ar divām dažāda veida tiesībām un

nāktos pieļaut iespēju, ka tāds atvasināto tiesību noteikums kā Direktīvas 2005/85/EK 39. pants, neskarot tā likumību, pieļautu to, ko tajā pat laikā aizliedz Savienības tiesību vispārīgs princips.

33. Tādējādi, izslēdzot iepriekš minēto iespēju, jāsaprot, ka *Tribunal administratif* būtībā uzdod divus jautājumus, kaut arī otrais nemaz nav uzdots pakārtoti, kā tas izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, un to vienīgais priekšmets nav tikai izvērtēt Direktīvas 2005/85/EK saderību ar Luksemburgas likuma 20. panta 5. punktu. Konkrētāk, *Tribunal administratif*, no vienas puses, skaidri jautā, vai Direktīvas 2005/85/EK 39. pantam ir pretrunā Luksemburgas likuma 20. panta 5. punkts, un, no otras puses, netieši vēlas noskaidrot, vai gadījumā, ja tie nebūtu pretrunā viens otram, Savienības tiesību vispārīgajam principam par tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību, kas pamatojas uz ECPAK 6. un 13. pantu, ir pretrunā minētais valsts noteikums un līdz ar to arī pats Direktīvas 2005/85/EK 39. pants, kurš šādā gadījumā varētu tikt atzīts par nelikumīgu, jo pārkāptu pamattiesības, kas noteiktas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā — "ESPH") 47. pantā.

34. Līdz ar to es uzskatu, ka uzdotā jautājuma formulējums katrā ziņā un pirmām kārtām liek mums noskaidrot, vai Direktīvas 2005/85/EK 39. pantā apstiprinātā

pamattiesību konkrētība ir tiesiski pareiza no tāda viedokļa, ka ievēro šo tiesību saturu, kāds tas ir definēts ESPH 47. pantā, un tādējādi arī netieši to nozīmi un iedarbību, ko tām piešķir ECPAK. Tas nozīmē, ka būtu pareizi vispirms atbildēt uz to jautājumu, ko iesniedzējtiesa uzdod pakārtoti un kas būtu jāformulē kā jautājums par Direktīvas 2005/85/EK 39. panta likumību attiecībā pret ESPH 47. pantu. Kad un ja tiks klieđētas jebkuras šaubas par Direktīvas 2005/85/EK 39. panta atbilstību ESPH 47. pantam, būs pamats atbildēt uz jautājumu, kas šajā lietā tiek uzdots kā pirmais un galvenais⁵.

B — *Direktīvas 2005/85/EK likumība: direktīvas 39. pants attiecībā pret ESPH 47. pantu*

35. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru efektīvas tiesību aizsardzības princips ir Savienības tiesību vispārīgs princips, kas izriet no dalībvalstu kopējām konstitucionālajām tradīcijām un ir nostiprināts ECPAK 6. pantā (daudzu citu starpā 1986. gada 15. maija spriedums lietā 222/84 *Johnston*, *Recueil*, 1651. lpp., 18. un 19. punkts; 2002. gada 25. jūlija spriedums lietā C-50/00 P *Unión*

de Pequeños Agricultores/Padome, *Recueil*, I-6677. lpp., 39. punkts; 2010. gada 22. decembra spriedums lietā C-279/09 *DEB*, Krājums, I-3849. lpp., 29. punkts).

36. Tā kā tās ir pamattiesības, ietverot tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību ESPH 47. pantā, pēc Lisabonas Līguma stāšanās spēkā saskaņā ar LES 6. panta 1. punktu tām piešķirts "tāds pats juridiskais spēks kā Līgumiem", un dalībvalstis tās ievēro, īstenojot Savienības tiesību aktus (ESPH 51. panta 1. punkts).

37. Saskaņā ar ESPH 47. pantu ikvienai personai ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, ja ir tikušas pārkāptas tās "tiesības un brīvības, kas garantētas Savienības tiesībās" (1. punkts), nodrošinot "tiesības uz taisnīgu, atklātu un laikus veiktu lietas izskatīšanu neatkarīgā un objektīvā, tiesību aktos noteiktā tiesā" ar "iespējām saņemt konsultāciju, aizstāvību un pārstāvību" (2. punkts), un, vajadzības gadījumā, bezmaksas juridisko palīdzību (3. punkts).

38. Gan saskaņā ar LES 6. panta 1. punkta trešo daļu, gan ESPH 52. panta 7. punktu, lai pareizi interpretētu ESPH 47. pantu, jāņem

5 — Tā ir nostāja, kas netieši parādās Vācijas valdības apsvērumos, kura arī sāk ar tā jautājuma iztirzāšanu, ko iesniedzējtiesa uzdod pakārtoti.

vērā Paskaidrojumi attiecībā uz pamattiesību hartu, ko izstrādājis šo dokumentu sagatavojušais Konventa prezidijs. Minētie Paskaidrojumi tikai noteic, ka ESPH 47. panta pirmā daļa pamatojas uz ECPAK 13. pantu, līdz ar to tā otrajai daļai būtu jāatbilst ECPAK 6. panta 1. punktam, taču abos gadījumos tās esot plašākas.

39. Pamatojoties uz iepriekš teikto, es uzskatu, ka vēl svarīgāks par šo Paskaidrojumu interpretatīvo nozīmi ir tas, ka tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, kuras saskaņā ar ESPH 47. pantu tiek pasludinātas par Savienības tiesībām tā, kā to nosaka šis pants, iegūst patstāvīgu nozīmi un saturu, kas neaprobežojas un nav uzskatāms vienīgi par ECPAK 6. un 13. panta papildinājumu. Citiem vārdiem sakot, pamattiesības jau kā Savienības noteiktās un garantētās tiesības iegūst tām pašām piemītošu saturu, kura definīcijā būtiska loma ir tiem starptautiskajiem instrumentiem, uz kuriem šādas tiesības pamatojas, pirmām kārtām jau ECPAK, bet tāpat arī konstitucionālajām tradīcijām, no kurām minētās tiesības izriet, un līdz ar tām — tiesisku valsti raksturojošu principu kopumam. Viss iepriekš teiktais nekādā ziņā nenozīmē, ka tiek noliegta tradīcijas, uz kurām pamatojas vairāk nekā pusgadsimtu senais Savienības tiesību kopums, kas, būdams normatīva sistēma, ir radījis pamatu tam raksturīgo principu izstrādei.

40. Būtībā ECPAK 13. pants, ņemot vērā tā mērķi — nodrošināt, lai katrā ECPAK līgumslēdzējā valstī tiktu garantēta efektīva ECPAK noteikto tiesību aizsardzība valsts tiesā —, saskaņā ar tā definīciju neizbēgami projicējas uz pašas ECPAK tiesībām. Tomēr ir grūti pieņemt, ka tad, ja ESPH 47. panta 1. punkta pamatā ir šis noteikums, tas tādējādi ierobežotu minētā noteikuma iedarbību, attiecinot to tikai uz ESPH tiesībām.

41. Tāpēc es gribu uzsvērt, ka — pretēji Luksemburgas un Nīderlandes valdību uzskatam — tas, ka ECPAK 13. pantā paredzētās tiesības uz efektīvu aizsardzību no valsts institūciju puses attiecas tikai uz ECPAK garantētajām tiesībām, nekādi neietekmē atbildi, kura jāsniedz iesniedzējtiesai.

42. Tādējādi ESPH 47. pantā paredzētās tiesības uz tiesību aizsardzību saturiski ir definējamas, ņemot vērā to nozīmi un iedarbību, ko šīm tiesībām piešķir ECPAK (ESPH 52. panta 3. punkts), bet, tās konfigurējot, to piemērošanas joma ir tā, kura noteikta ESPH⁶, proti, izmantojot šā paša tiesību akta formulējumu — “tiesības un brīvības, kas garantētas Savienības tiesībās”. Tādējādi un saistībā ar šo lietu to piemērošana nešaubīgi attiecas uz

6 — Kas atbilstoši ESPH 52. panta 3. punktam vienmēr var paredzēt plašāku aizsardzību nekā ECPAK.

“lēmumiem, kas pieņemti saistībā ar patvēruma pieteikumu”, jo šādu lēmumu pamatošanās uz “efektīvu tiesību aizsardzību tiesā” saskaņā ar Direktīvas 2005/85/EK preambulas 27. apsvērumu tikai “atspoguļo Kopienas tiesību pamatprincipu”, kas visbeidzot ir pasludināts Eiropas Savienības Pamattiesību hartā par tādu, kam ir primāro tiesību statuss.

43. Skatot tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību šaurāk — kā tiesības uz lietas izskatīšanu tiesā, Savienība visiem nodrošina tiesības lūgt tiesas aizsardzību pret jebkuru Savienības atzīto tiesību un brīvību pārkāpumu, galveno uzsvāru liekot uz to, lai šāda tiesību aizsardzība būtu efektīva — gan tādā nozīmē, lai tā no juridiskā viedokļa spētu labot izdarīto pārkāpumu, ja tāds tiek konstatēts, gan tādā ziņā, lai tā būtu pieejama, tas ir, realizējama tādos apstākļos, kas nepadara neiespējamu vai pārlietu sarežģītu tās īstenošanu.

44. Šāds ESPH 47. pantā noteikto tiesību obligātais saturs izriet no ECPAK, kā to interpretē Eiropas Cilvēktiesību tiesa⁷, un tam pilnībā atbilst arī Direktīvas 2005/85/EK 39. pants, kurā skaidri noteikts, ka “patvēruma meklētājiem ir tiesības uz efektīvu tiesisko

aizsardzību tiesā” saistībā ar administratīvo iestāžu lēmumiem par patvēruma pieteikuma noraidīšanu, kuras iemesls ir jebkurš no šā noteikuma 1. punktā minētajiem, proti, [ieteikuma] pamatojums, forma vai procedūra.

45. Saskaņā ar dalībvalstu procesuālās autonomijas principu Direktīvas 2005/85/EK 39. panta 2. punktā ir paredzēts, ka “dalībvalstis nosaka termiņus un citus nepieciešamos noteikumus, lai meklētājs varētu izmantot savas tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību”, 3. punktā precizējot, ka tās “vajadzības gadījumā paredz noteikumus saskaņā ar savām starptautiskajām saistībām”, lai garantētu aizsardzības efektivitāti, nodrošinot šo rezultātu, nosakot pagaidu aizsardzības pasākumus.

46. Ņemot vērā iepriekš teikto, ir skaidrs, ka Direktīvas 2005/85/EK 39. pants, atbilstot ESPH 47. pantam un līdz ar to arī netiešā veidā — efektīvas tiesību aizsardzības tiesību minimālajam saturam, kas paredzēts Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā, atbilst noteikumam par likumību, ko visiem atvasināto tiesību aktiem kā obligātu nosaka LES 6. panta 1. punkts, piešķirot Pamattiesību hartai “tādu pat juridisko spēku kā Ligumiem”.

47. Turklāt tas ir izdarīts divos līmeņos, kuros Savienībai ir pienākums to darīt. No vienas

7 — Šajā ziņā vispārīgi skat. van Dijk/van Hoof/van Rijn/Zwaak (izd.), *Theory and practice of the European Convention on Human Rights*, 4. izd., Ambēra: Interscienca, 2006.

pusēs, īstenojot savu tiesisko kompetenci šajā jomā, skaidri nosakot tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību attiecībā uz bēgļa statusa piešķiršanas vai atņemšanas procedūru. No otras puses, liekot dalībvalstīm īstenot savas kompetences šīs procedūras regulēšanā, turklāt un it īpaši liekot to darīt saskaņā ar noteikumiem, kuri nodrošina šo tiesību īstenošanu tādā veidā, lai valstu procesuālā autonomija nekļūtu par šķērslī to efektivitātei.

nepārprotami nevar tikt kvalificēts kā bēglis (b) punkts), patvēruma pieteikums tiek uzskatīts par nepamatotu (c) punkts) vai meklētājs mēģina kavēt tāda lēmuma stāšanos spēkā, ar kuru viņš tiktu pārvietots (j) punkts). Tā ir interpretācija, kas *a contrario* apstiprina šīs pašas direktīvas 23. panta 3. punktu, kurā paredzēta iespēja izskatīt pieteikumu paātrinātā procedūrā, “tostarp tajos gadījumos, kad pieteikums ir atbilstīgi pamatots vai ja meklētājs ir ar īpašām vajadzībām”.

48. Kad ir kļiedētas šaubas par Direktīvas 2005/85/EK 39. panta likumību, jānoskaidro, vai tam ir pretrunā Luksemburgas 2006. gada 5. maija likuma 20. panta 5. punkts, tādējādi atbildot uz pirmo *Tribunal administratif* uzdoto jautājumu.

C — *Direktīvas 39. panta darbības jomas interpretācija saistībā ar Luksemburgas 2006. gada 5. maija likuma 20. panta 5. punktu*

49. Luksemburgas 2006. gada likuma 20. panta 1. punkts praktiski atbilst Direktīvas 2005/85/EK 23. panta 4. punktam, kurā tiek uzskaitīti visi gadījumi, kuros patvēruma pieprasījums var tikt izskatīts paātrinātā procedūrā. Direktīvas 23. panta 4. punkta formulējums liek saprast, ka paātrinātās izskatīšanas rezultātā tiks pieņemts noraidošs lēmums, jo runa ir par tādiem gadījumiem, kad meklētājs

50. Kaut arī šis noteikums neizslēdz iespēju, ka tiks pieņemts pozitīvs lēmums⁸, skaidrs ir tas, ka Luksemburgas likuma 20. pantā paredzētā paātrinātā procedūra patiesībā nozīmē priekšlaicīgu pieteikuma noraidīšanu. Līdz ar to lēmums, ar ko tiek pabeigta šī procedūra, var būt efektīvas tiesību aizsardzības priekšmets. Tā to paredz arī Luksemburgas 2006. gada likuma 20. panta 4. punkts, nosakot, ka “pret paātrinātās procedūras ietvaros pieņemtiem lēmumiem par starptautiskās aizsardzības pieteikuma noraidīšanu ir iesniedzama pārskatīšanas prasība *Tribunal administratif*”.

8 — Tā Luksemburgas likuma 20. panta 2. punkts noteic tiesības uz pārsūdzību “noraidošā lēmuma gadījumā”, līdz ar to netiek izslēgta varbūtība, ka, neskatoties uz iemesliem, kas pamato paātrinātās procedūras piemērošanu, pieteikuma izskatīšanas procedūra var beigties ar prasītās starptautiskās aizsardzības piešķiršanu.

51. Jautājums ir, vai arī pats lēmums, saskaņā ar kuru pieteikums tiek izskatīts paātrinātā procedūrā, var tikt pārsūdzēts tiesā, ko tieši izslēdz Luksemburgas likuma 20. panta 5. punkts.

52. Direktīvas 2005/85/EK 39. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir noteikts, ka dalībvalstis nodrošina patvēruma meklētājiem tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību saistībā ar “pieņemto lēmumu par to patvēruma pieteikumu”, un *Tribunal administratif* šajā lietā jautā, kā ir interpretējams šis konkrētais noteikums un it īpaši vai ar to jāsaprot tikai gala lēmums, kas pieņemts saistībā ar patvēruma pieteikumu, vai arī lēmums, saskaņā ar kuru patvēruma pieteikums tiek izskatīts paātrinātā procedūrā.

53. Patiešām, Direktīvas 2005/85/EK 39. pants, ņemot vērā tā formulējumu, varētu tikt interpretēts tādējādi, ka “lēmums par patvēruma pieteikumu” ir jebkurš lēmums, kas pieņemts saistībā ar patvēruma lūgumu. Tādējādi arī starplēmumi jeb lēmumi, kas sagatavo gala lēmumu par prasīto patvērumu, varētu būt [atsevišķas] pārsūdzības priekšmets.

54. Tomēr šāda interpretācija neatbilstu interesei par iespējami ātrāku patvēruma

pieteikumu izskatīšanu — interesei, kura saskaņā ar šīs direktīvas preambulas 11. apsvērumu ir gan dalībvalstīm, gan patvēruma meklētājiem un pamatojoties uz kuru Direktīvas 2005/85/EK 23. panta 2. punktā ir noteikts, ka “dalībvalstis nodrošina, ka šāda procedūra tiek pabeigta cik ātri vien iespējams, neskarot atbilstīgu un pilnīgu izvērtēšanu”⁹.

55. Vēl svarīgāk par šo teleoloģiska rakstura iemeslu ir tas, ka no paša direktīvas 39. panta šķiet izrietam skaidra vēlēšanās ierobežot pārsūdzamos lēmumus un attiecināt tos tikai uz tiem, kuri nozīmē patvēruma pieteikuma noraidīšanu (A) saistībā ar iemesliem pēc būtības vai vajadzības gadījumā (B) formālu vai procesuālu iemeslu dēļ, kas padara neiespējamu tāda lēmuma pieņemšanu, kurš pamatojas uz iemesliem pēc būtības.

56. Būtībā Direktīvas 2005/85/EK 39. pants jēdzienā “lēmums par patvēruma pieteikumu”

9 — Kā savu apsvērumu 7. un 10. punktā ir norādījis Grieķijas valdība, paātrināto procedūru prakses izplatība, kas ir vispārēja parādība, vienmēr ir gājusi roku rokā ar starptautisko un pašu valstu iestāžu vēlmi katrā ziņā nodrošināt, lai pieteikumu izskatīšanas ātrums negatīvi neietekmētu individuālo tiesību garantijas. Savukārt Komisija savu apsvērumu 54. punktā precīzi norāda, ka nepamatoto pieteikumu paātrināta izskatīšana ir pilnībā attaisnojama, jo ļauj ātrāk izskatīt tos pieteikumus, kuru gadījumā jāpieņem pozitīvs lēmums. Nemaz nerunājot par Nīderlandes valdības detalizēto izklāstu attiecībā uz procesuālajiem iebildumiem, kurus, tāsprāt, būtu jāceļ pret atsevišķu pārsūdzības prasību, kurus tā iztīrā savu rakstveida apsvērumu 34.–36. punktā.

ietver vairākus lēmumus — tie uzskaitīti a) punkta i), ii) un iii) apakšpunktā —, kuri, nozīmējot pieteikuma nepieņemamību vai lēmumu, kas pieņemts dalībvalsts robežu zonā, ir pielīdzināmi galīgam un noraidošam spriedumam pēc būtības. Šāds raksturs ir arī pārējiem lēmumiem, kuri saskaņā ar Direktīvas 2005/85/EK 39. pantu ir efektīvas tiesību aizsardzības tiesību priekšmets un kuri uzskaitīti šā paša panta 1. punkta b)–e) apakšpunktā: atteikums atsākt pieteikuma izvērtēšanu pēc tās pārtraukšanas; lēmums neturpināt turpmāka pieteikuma izvērtēšanu; lēmums atteikt ieceļošanu tāda pieteikuma gadījumā, kas iesniegts pēc iepriekšēja atsaukta, pārtraukta vai noraidīta pieteikuma; bēgļa statusa atņemšanas lēmums.

57. Ņemot vērā iepriekš teikto, var secināt, ka Direktīvas 2005/85/EK 39. pants ir skaidri vērsti uz tādiem lēmumiem, kuri nozīmē patvēruma pieteikuma galīgu noraidīšanu.

58. Ņemot vērā, ka lēmums izskatīt pieteikumu paātrinātā procedūrā var jau iepriekš noteikt pamata lietas lēmuma būtību, ir skaidrs, ka šī būtība var būt efektīvas tiesību aizsardzības priekšmets. Tomēr no tā automātiski neizriet, ka šī tiesību aizsardzība obligāti ir īstenojama, ceļot prasību pret pašu lēmumu, saskaņā ar kuru izskatīšana notiek paātrinātā procedūrā un uzreiz pēc šāda lēmuma pieņemšanas. Noteicošais ir tas, ka, ciktāl tas ir daļa no pamata sprieduma, šis lēmums var

būt tiesību aizsardzības [pārsūdzības] priekšmets, pirms patvēruma pieteikums tiek pilnīgi un galīgi noraidīts, un līdz ar to šis noraidījums var tikt izpildīts¹⁰.

59. Tas nozīmē, ka Direktīvas 2005/85/EK 39. pants principā nenoteic, ka valsts tiesībās jābūt paredzētam īpašam vai atsevišķam, vai, ja vēlaties, “tiesām” tiesību aizsardzības līdzeklim pret lēmumu izskatīt patvēruma pieteikumu paātrinātā procedūrā.

60. Tomēr ar vienu atrunu — iemesliem, kuri ir pamatā lēmumam par paātrinātas procedūras piemērošanu, vēlāk jābūt efektīvi pārsūdzamiem tiesā kā daļai no pārsūdzības, kuras priekšmets katrā ziņā var būt gala lēmums, ar kuru tiek pabeigta pieteikuma izskatīšanas procedūra.

61. Ja tā nebūtu un, kā to izprot *Tribunal administratif*, ja iemesls, kas ir pamatā lēmumam par paātrinātu procedūru, saskaņā ar 2006. gada 5. maija likuma 20. panta 5. punktu paliktu ārpus [tiesiskās] kontroles, būtu jāsecina, ka šāds rezultāts ir pretrunā Savienības tiesībām.

10 — Tiesību aizsardzība, kurai saskaņā ar ESPH 47. pantu un Direktīvas 2005/85/EK 39. pantu jābūt efektīvai un līdz ar to spējīgai vai nu atcelt lēmumus, kas pieņemti administratīvā procesa ietvaros, vai arī piešķirt juridisku spēku administratīvās iestādes noraidošajam lēmumam.

62. Atliek tikai noskaidrot, vai Savienības tiesībām pretrunā ir apstrīdētais valsts regulējums, ņemot vērā, ka lēmums par paātrinātas procedūras piemērošanu parastās procedūras vietā nozīmē atšķirību, kas pieteikuma iesniedzējam rada neizdevīgāku situāciju saistībā ar viņa tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību, jo viņš tās var īstenot tikai 15 dienu laikā un vienā instancē.

63. Pirmkārt, attiecībā uz apstākli, ka termiņš tāda lēmuma pārsūdzībai, kas pieņemts parastās procedūras ietvaros, ir mēnesis, bet paātrinātās procedūras gadījumā — tikai 15 dienas, ir skaidrs, ka saistībā ar Komisijas apsvērumiem svarīgākais ir tas, lai noteiktais termiņš būtu faktiski pietiekams efektīva tiesību aizsardzības līdzekļa sagatavošanai un prasības celšanai, par ko nevarētu teikt, ka tas netiktu ievērots 15 dienu termiņa gadījumā, kurš ir ierasts [termiņš] saīsinātajās procedūrās un pilnīgi pamatots un samērīgs saistībā ar interesēm un tiesībām, kas liktas uz spēles, runājot par procesuālo termiņu pietiekamības izvērtēšanu ¹¹.

64. Kā jau iepriekš minēju, tikai valsts tiesas ziņā ir noteikt, vai kādā konkrētā gadījumā, ņemot vērā lietas apstākļus, kad minētais termiņš izrādās nepietiekams, šis viens apstāklis var kļūt par pietiekamu pamatu, lai apmierinātu pārsūdzības prasību, kas celta (netieši) pret administratīvo lēmumu izskatīt

patvēruma pieteikumu paātrinātā procedūrā, un prasības apmierināšanas gadījumā pieņemtu lēmumu par pieteikuma izskatīšanu parastā procedūrā.

65. Otrkārt, attiecībā uz atšķirībām tajā ziņā, ka tikai parastās procedūras ietvaros pieņemta lēmuma gadījumā pieteikuma iesniedzējam ir iespēja vērsties divās instancēs, ir vairāk nekā skaidrs, ka no mūs interesējošā viedokļa svarīgi ir tikai tas, lai būtu vismaz viena tiesu instance, ko arī nodrošina Direktīvas 2005/85/EK 39. pants; arī ECPAK ¹² nenoteic, ka būtu vajadzīgas vairākas [instances], un tāpat arī Starptautiskā pakta par pilsoņu un politiskajām tiesībām 14. pants, kurš ir noteicošs pamattiesību satūra konfigurēšanā vairumā dalībvalstu, nosaka to pašu, neskarot kriminālprocesus, bet tas neattiecas uz šo gadījumu.

66. Tāpēc es uzskatu, ka Direktīvas 2005/85/EK 39. pants, pilnībā atbilstot pamattiesībām, kas noteiktas ESPH 47. pantā, principā neaizliedz tādu valsts noteikumu kā Luksemburgas 2006. gada 5. maija likuma 20. panta 5. punkts.

11 — Daudzu citu starpā skat. ECT 2000. gada 26. oktobra spriedumu lietā *Kudła* pret Poliju un 2003. gada 24. jūlija spriedumu lietā *Ryabikh* pret Krieviju.

12 — ECT 2007. gada 9. maija spriedums lietā *Hoffmann* pret Vāciju.

VII — Secinājumi

67. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es iesaku Tiesai uz *Tribunal administratif* uzdotajiem jautājumiem atbildēt šādi:

- 1) Direktīvas 2005/85/EK 39. pants atbilst ESPH 47. panta saturam;
- 2) Direktīvas 2005/85/EK 39. pantam nav pretrunā tāds valsts regulējums, kāds ar grozītā 2006. gada 5. maija Likuma par patvēruma tiesībām un papildu aizsardzības veidiem 20. panta 5. punktu ir ieviests Luksemburgas Lielhercogistē, kuru piemērojot patvēruma meklētājs nevar pārsūdzēt tiesā administratīvās iestādes lēmumu izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikuma pamatotību paātrinātā procedūrā, ar noteikumu, ka noraidījuma iemesli, kurus izvērtējot tiek pieņemts lēmums par paātrinātu procedūru, vēlāk efektīvi var tikt pārsūdzēti tiesā kā daļa no pārsūdzības prasības, kuras priekšmets katrā ziņā var būt gala lēmums, ar kuru tiek pabeigta pieteikuma izskatīšanas procedūra.